

# محبت برادرانه همچنان برقرار باشد



## بعد از ظهر روز سبت

**مطالعه این هفته:** عبرانیان ۱۳؛ رومیان ۱۲: ۱۳؛ افسسیان ۵: ۳ تا ۵؛ اول پطرس ۵: ۱ تا ۴؛ عبرانیان ۲: ۹؛ عبرانیان ۴: ۱۶؛ غلاطیان ۲: ۲۰.

### آیه حفظی: «محبت برادرانه همچنان برقرار باشد» (عبرانیان ۱: ۱۳).

فصل ۱۳ عبرانیان با نصیحت رسول خاتمه می یابد: «محبت برادرانه همچنان برقرار باشد» (عبرانیان ۱: ۱۳). او در سراسر رساله خود تأیید کرده است که ما اهل بیت پادشاه - کاهن اعظم - عیسی مسیح و خواهران و برادران او هستیم. تصور نویسنده از مخاطبان تنها یک گروه از افرادی نیست که برای نجات خود رابطه ای فردی با عیسی داشته اند، بلکه آنان را بعنوان یک خانواده، یا خاندانی معرفی می کند که با هم نجات یافته اند. پولس آنچه که عیسی برای ما انجام داده است را «محبت برادرانه» توصیف کرده است: او «عار ندارد که آنان را برادر بخواند» (عبرانیان ۲: ۱۱). بنابراین، ایمانداران باید آنچه را که عیسی برای آنان انجام داد نیز برای یکدیگر انجام دهند.

در سراسر نامه، محبت برادرانه شامل «تشویق و ترغیب یکدیگر» است تا هیچکس فریب گناه را نخورده و از فیض خداوند غافل نشود (عبرانیان ۳: ۱۳؛ عبرانیان ۱۰: ۲۴، ۲۵؛ عبرانیان ۱۲: ۱۵ تا ۱۷). در فصل ۱۳، این امر عناصر بی شماری را در بر می گیرد: مهمان نوازی (عبرانیان ۱۳: ۲)، دیدار و حمایت از زندانیان و ستمدیدگان (عبرانیان ۱۳: ۳)، ارج نهادن به پیوند ازدواج و وفاداری به آن (عبرانیان ۱۳: ۴)، پرهیز از حرص و طمع (عبرانیان ۱۳: ۵، ۶)، و به یاد داشتن و اطاعت از رهبران کلیسا (عبرانیان ۱۳: ۷ تا ۱۷)، و دعا برای خود نویسنده (عبرانیان ۱۳: ۱۸، ۱۹).

درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۶ فروردین - ۲۶ مارس آماده شوید.

## توجه و حمایت از مردم خدا

عبرانیان ۱۳: ۱، ۲؛ رومیان ۱۲: ۱۳؛ اول تیموتائوس ۳: ۲؛ تیطس ۱: ۸؛ و اول پطرس ۴: ۹ را بخوانید. نقش مهمان نوازی در کلیسای اولیه چگونه بود؟

مسیحیت جنبشی در حرکت بود که اغلب هم به مهمان نوازی مسیحیان و هم غیر مسیحیان وابسته بود. منظور از توصیه «فراموش نکنید» برای نشان دادن اهمیت مهمان نوازی، احتمالاً کوتاهی در فکر کردن به دیگران نیست، بلکه در مورد قصور عمدی است.

منظور پولس فقط پذیرائی از هم ایمانان نیست. او به مخاطبان خود یادآوری می کند که آنان گاهی با پذیرایی از غریبه ها بطور ناخواسته از فرشتگان پذیرایی و مهمان نوازی کرده اند (عبرانیان ۱۳: ۲). او احتمالاً دیدار سه نفر غریبه از ابراهیم و ساره را در ذهن داشته است (پیدایش ۱۸: ۲ تا ۱۵). مهمان نوازی به مفهوم تقسیم دارایی خود با شخص دیگر و همدردی با دیگران است، این همان کاری است که عیسی برای ما انجام داد (عبرانیان ۲: ۱۰ تا ۱۸).

محبت برادرانه نسبت به زندانیان به این معنا نیست که ایمانداران در دعاهای خود زندانیان را به یاد داشته باشند، بلکه همچنین با حمایت از آنها و تامین احتیاجات مادی و معنویشان به یاری آنها بشتابند. خطر غفلت و نادیده گرفتن عمدی زندانیان وجود داشت. کسانی که مسئولیت حمایت مادی و عاطفی از محکومین جامعه را بر عهده داشتند، بوسیله مصاحبت با آنها شناخته می شدند. به نوعی آنها «شریک» درد و رنج ستمدیدگان می شدند و خود را در معرض آسیب های اجتماع قرار می دادند (عبرانیان ۱۰: ۳۲ تا ۳۴).

پولس در توصیه خود در خصوص زندانیان از زبان تصویر برای تشویق و ترغیب خوانندگان استفاده می کند. نخست، نویسنده به خوانندگان یادآوری می کند تا از برادران محبوس خود حمایت کنند. آنها «سهیم» یا «شریک» کسانی بودند که علناً «در معرض اهانت و بدرفتاری قرار گرفتند» (عبرانیان ۱۰: ۳۳). دوماً، بکارگیری عبارت «بدرفتاری» یادآور رفتار موسی است، که «آزار دیدن با قوم خدا را بر لذت زودگذر گناه ترجیح داد» (عبرانیان ۱۱: ۲۵). سرانجام، پولس ایده محبت برادرانه را به تصویر می کشد. او به خوانندگان یادآوری می کند که «اسیران را بخاطر آرید مثل هم زندان ایشان، و مظلومان را، چون شما نیز در جسم هستی» (عبرانیان ۱۳: ۳). آنها نیز از همان شرایط انسانی مشترک برخوردارند و باید با دیگران همانگونه رفتار کنند که اگر خود در همان شرایط بودند دوست داشتند با آنان رفتار شود؛ یعنی در بند. بنابراین، مردم باید از زندانیان حمایت مادی و معنوی کنند و به آنها نشان دهند که فراموش و ترک نشده اند.

چه کاری می توانیم برای کسانی که در زندان هستند انجام دهیم، چه از اعضای کلیسا باشند چه نباشند؟

## طمع و فساد اخلاقی

عبرانیان باب ۱۳: ۴، ۵؛ لوقا ۱۶: ۱۰ تا ۱۸؛ اول قرنیتیان ۵: ۱؛ افسسیان ۵: ۳ تا ۵؛ کولسیان ۳: ۵ را بخوانید. کدام دو شرارت در این آیات با هم مرتبط هستند؟

پولس به خوانندگان خود در مورد فساد اخلاقی و طمع هشدار می دهد زیرا آنها دو تهدید جدی برای محبت برادرانه بودند. در واقع، نویسندگان عهد جدید و معلمان کهن اخلاق به رابطه بین این دو شرارت اشاره کرده اند.

دعوت پولس برای ارج نهادن به پیوند زناشویی متضمن اجتناب از هر چیزی بود که آنرا تحقیر و بی ارزش کند. این پرهیز و اجتناب شامل پرهیز از نقض سوگند پیوند ازدواج، و همچنین طلاق های بی دلیل بود (با متی ۱۹: ۹ مقایسه کنید). توصیه به پاکدامنی و نجابت و عدم آلودگی زناشویی، به اجتناب از هتک حرمت و تحقیر پیوند ازدواج از طریق روابط جنسی خارج از ازدواج اشاره دارد. عبارت «زناکاران» در عهد جدید به هر نوع فساد جنسی اشاره دارد (اول قرنیتیان ۵: ۹ تا ۱۱؛ اول قرنیتیان ۶: ۹، ۱۰؛ افسسیان ۵: ۵؛ اول تیموتائوس ۱: ۹، ۱۰؛ مکاشفه ۲۱: ۸؛ مکاشفه ۲۲: ۱۵). بعلاوه، جامعه یونانی - رومی از نظر پایبندی به اخلاق جنسی سست و بی قید و بند بود. یک معیار ناروا رایج بود؛ این به مردان اجازه می داد تا زمانی که در روابط جنسی خود محتاط و پنهانکار هستند به آن ادامه دهند. با اینحال، پولس هشدار می دهد که خدا زناکاران را داوری خواهد کرد. ایمانداران نباید اجازه دهند عرف و قواعد اجتماعی معیارهای اخلاقی آنها را تعیین کنند.

«پول دوستی» یکی از اصلی ترین رذایل و فساد در دنیای یونان - روم بود. در واقع، پولس در یکی دیگر از رساله هایش از «پول دوستی» بعنوان سرچشمه همه شرارت ها یاد می کند (اول تیموتائوس ۶: ۱۰).

محافظت در برابر این رذالت و فسق، نگرشی است که پولس در چندین رساله خود، مردم را به آن تشویق کرده است. نخست، آنها باید به چیزهایی که داشتند «قانع» باشند (همچنین در دوم قرنیتیان ۹: ۸؛ فیلیپیان ۴: ۱۱، ۱۲). علاوه بر این، مسیحیان باید وعده خداوند مبنی بر اینکه آنها را «هرگز... ترک نخواهد کرد» (عبرانیان ۱۳: ۵) باور داشته باشند و آنرا بپذیرند. این وعده در مکانها و زمانهای مختلفی به قوم او داده شده است و امروز در دسترس ماست (پیدایش ۱۶: ۲۸؛ تثنیه ۳۱: ۶، ۸؛ یوشع ۱: ۵؛ اول تواریخ ۲۸: ۲۰). پس، از ایمانداران دعوت می شود تا به وعده خداوند در مزمور ۱۱۸: ۶ پاسخ دهند: «خداوند با من است، پس نخواهم ترسید. انسان به من چه تواند کرد؟». این ارجاع به مزمور ۱۱۸ بسیار مناسب است زیرا نویسنده مزمور با وجود درد و رنجی که توسط بی ایمانان به او تحمیل شده است، اعتماد خود به خدا را ابراز می کند.

شیوه هایی که در جامعه معاصر، پاک دامنی و عفاف را تضعیف و در عین حال عشق و علاقه

انسان به پول را تقویت می کنند، چه هستند؟ چگونه می توانیم از خود در برابر این دو فساد و رذالت خطرناک محافظت کنیم؟

۲ فروردین

سه شنبه

## رهبران خود را بیاد داشته باشید

عبرانیان ۱۳: ۷ تا ۱۷ را بخوانید. رابطه ما با رهبران چگونه باید باشد؟

عبرانیان ۱۳: ۷ تا ۱۷ حاوی توصیه ای برای احترام و اطاعت از رهبران جماعت است. این امر با دعوت به «یادآوری» از رهبران گذشته که کلام خدا را برای آنها بیان کرده اند شروع و با دعوت به «اطاعت» از رهبران حاضر پایان می گیرد (عبرانیان ۱۳: ۱۷). رهبران گذشته به احتمال زیاد کسانی هستند که در ابتدا کلام خدا را موعظه کردند و کلیسا های مسیحی را تاسیس کردند. دعوت به «یادآوری» آنها صرفاً به منظور به خاطر سپردن آنها در ذهن و یا ادای احترام ظاهری به آنها نیست. پولس توضیح می دهد که مردم باید با در نظر گرفتن ثمرات رفتار و کردار آنها و پیروی از ایمان آنها، ایشان را «بیاد آورند».

برای پولس، بزرگترین عمل در یادآوری و تکریم آنها، پیروی و تلقید از آنهاست. به این ترتیب، پولس رهبران بنیانگذار کلیساهای مسیحی را به فهرست قهرمانان وفادار و با ایمان اضافه کرده است که ایمانداران باید آنها را با دقت در نظر بگیرند. این فهرست شامل قهرمانان ایمان عبرانیان ۱۱، و عیسی، الگوی کامل ایمان، در عبرانیان باب ۱۲ می باشد. نویسنده علاوه بر این اشاره می کند که عیسی «دیروز و امروز و تا ابد همان است» (عبرانیان ۱۴: ۸). او کاملاً در تضاد با معلمین دروغین است که با گذشت زمان تغییر می کنند و آموزه ها و «تعالیم آنها عجیب و گوناگون» است (عبرانیان ۱۳: ۹).

دعوت به یادآوری رهبران در عبرانیان ۱۳: ۷ با عبارات و اصطلاحات قویتری در بخش پایانی بیان شده است. به ایمانداران اطاعت از رهبران توصیه شده است، زیرا رهبران مراقبان جان های آنها هستند. رهبران در اینجا به عنوان شبانانی توصیف شده اند که مسئولیت بهبودی و سلامت روحانی جماعت، گله، خود را برعهده دارند و برای شرایط روحانی آنها در برابر خداوند مسئولیت دارند (همچنین به اول پطرس ۵: ۱ تا ۴؛ اول قرنتیان ۳: ۱۰ تا ۱۵ مراجعه کنید). مطمئناً، این نظریه باید در مورد همه رهبران کلیسای ما و همچنین در همه سطوح گروه های مسیحی امروزی صدق کند. شرایطی محیطی آن زمان همچنین نشان می دهد که این رهبران شبانان کوچکی هستند که تحت رهبری عیسی، «شبان اعظم گوسفندان» خدمت می کنند (عبرانیان ۱۳: ۲۰). تلفیق مراقبت و وفاداری از سوی رهبران و اطاعت و اعتماد اعضا به آنها منجر به رضامندی می شود. این ممکن است به این معنا باشد که رهبران قادر خواهند بود با «خوشی» به جماعت مسیحی خدمت کنند، یا اینکه آنها با شادی و نه با غم و اندوه از جماعت با خداوند سخن گویند.

## مراقب تعلیمات گوناگون و عجیب باشید

عبرانیان باب ۱۳: ۹؛ عبرانیان ۲: ۹؛ عبرانیان ۴: ۱۶؛ و عبرانیان ۶: ۱۹، ۲۰ را بخوانید. فیض چگونه حاصل می‌شود؟ قلب ما چگونه قوت می‌گیرد؟

رابطه بین تعلیمات غلط و رسوم مربوط به خوردن غذا، که در عبرانیان ۱۳: ۹ ذکر شده است، احتمالاً به تمایز بین خوراکی‌های پاک و ناپاک اشاره می‌کند. چرا؟

نخست، ظاهراً به نظر نمی‌رسد که پولس در نامه خود به تمایز بین خوراکی‌های پاک و ناپاک توجه داشته باشد. از کتاب اعمال باب ۱۵ می‌فهمیم که کلیسای اولیه مسیحی هم تأیید کرده است که ایمانداران از طریق فیض رستگار می‌شوند (اعمال ۱۵: ۷ تا ۱۱) و هم اینکه آنها باید به رعایت مقررات مربوط به خوراکی‌ها ادامه می‌دادند (اعمال ۱۵: ۱۹، ۲۰). تمایز بین خوراکی‌های پاک و ناپاک و سایر مقررات کتاب مقدس با لطف و رحمت خداوند تضادی ندارند. در حقیقت، پولس اظهار می‌دارد که عهد جدید، احکام را در قلبها قرار داده است (عبرانیان ۸: ۱۰ تا ۱۲). با اینحال، آنچه نویسنده به وضوح بیان می‌کند اینست که قربانی حیوانات و شفاعت کاهنان لای در خیمه مقدس با قربانی کامل و برتر و شفاعت کهناتی عیسی جایگزین شده است (عبرانیان ۸: ۴، ۵؛ عبرانیان ۱۰: ۱ تا ۱۸).

دوماً، این متن نشان می‌دهد که پولس از مخاطبان انتقاد می‌کند نه به این خاطر که از برخی خوراکی‌ها اجتناب کنند بلکه می‌خواهد آنها به امید به دست آوردن فیض یا شایستگی از آنها استفاده کنند و در آنها مشارکت داشته باشند (عبرانیان ۱۳: ۹). او احتمالاً نسبت به شرکت در مراسم آیینی و مذهبی یهودیان هشدار می‌دهد که در ادامه قربانی حیوانات در معبد تجلیل می‌شد، و قرار بود باعث مزایای روحانی یا فیض شوند. اما لطف و رحمت از طریق این خوراکی‌ها حاصل نمی‌شود؛ فیض فقط از طریق قربانی شدن و شفاعت کاهن ما عیسی مسیح بدست می‌آید. ایمانداران دارای «مذبح» (عبرانیان ۱۳: ۱۰)، صلیب مسیح هستند که به موجب آن می‌توانند بخورند و تا ابد زنده بمانند (یوحنا ۶: ۴۷ تا ۵۸).

در عبرانیان، «فیض» از سوی تخت خداوند می‌آید (عبرانیان ۴: ۱۶). این فیض، به واسطه مسیح، «لنگر»، «مطمئن و استوار» است، که به خود تخت فیض خدا متصل است (عبرانیان ۶: ۱۹، ۲۰ را با عبرانیان ۴: ۱۶ مقایسه کنید). این فیضی است که ما از طریق قربانی شدن مسیح دریافت می‌کنیم، و در قلبهای ما ثبات و اطمینان ایجاد می‌کند. هنگامی که قلب از این طریق «استوار» می‌شود، دیگر توسط تعالیم جدید «از راه راست منحرف نمی‌شود» (عبرانیان ۱۳: ۹)، و از «راه خدا دور» نخواهد شد (عبرانیان ۲: ۱).

بر روی قربانی کامل عیسی مسیح تامل کنید. چرا، پس، این نظریه که هر کار دیگری که به این قربانی «اضافه» کنیم، مغایر انجیل و فیضی است که از طریق عیسی دریافت می کنیم؟

۴ اسفند

پنجشنبه

## به خارج از اردوگاه نزد عیسی بروید

عبرانیان ۱۳: ۱۰ تا ۱۴؛ مرقس ۸: ۳۴؛ متی ۱۰: ۳۸؛ لوقا ۱۴: ۲۷؛ غلاطیان ۲: ۲۰ را ملاحظه کنید. رفتن به نزد عیسی به خارج از اردوگاه به چه معناست؟

مکانی بیرون از دروازه اردوگاه کثیف ترین مکان بود. لاشه حیوانات قربانی شده در آنجا سوزانده می شد (لاویان ۴: ۱۲). جذامیان نیز به خارج از اردوگاه رانده می شدند (لاویان ۱۳: ۴۶) و کفرگویان و دیگر جنایتکاران در آنجا اعدام می شدند (لاویان ۲۴: ۱۰ تا ۱۶، ۲۳؛ اول پادشاهان ۲۱: ۱۳؛ اعمال ۷: ۵۸). این مقررات بیانگر حضور خداوند در اردوگاه بود. هر چیزی که ناپاک بود بیرون انداخته می شد زیرا خدا مایل نبود هر چیز «ناپاک» یا «ناپسند» را در آنجا ببیند (اعداد ۵: ۳؛ تثنیه ۲۳: ۱۴). عیسی در خارج از اورشلیم متحمل رنج صلیب شد (یوحنا ۱۹: ۱۷ تا ۲۰). این بر ننگی که بر او تحمیل شد تاکید می کند (عبرانیان ۱۲: ۲). او رسماً به عنوان کسی که به مقدسات «کفر گویی» کرده محکوم شد و بنابراین، توسط اسرائیل طرد و در خارج از دروازه شهر اعدام شد (مرقس ۱۴: ۶۳، ۶۴؛ لاویان ۲۴: ۱۱، ۱۶ را ببینید). عیسی به عنوان یک «ننگ»، «نجس»، یا «ناپسند» به بیرون از اردوگاه رانده شد (عبرانیان ۱۲: ۲). پولس، با اینحال، ایمانداران را تشویق می کند تا برای پیروی از عیسی به خارج از دروازه اردوگاه بروند و ننگی را که او متحمل شد، تحمل کنند (عبرانیان ۱۲: ۲؛ عبرانیان ۱۳: ۱۳ را ببینید). این همان راهی بود که موسی پیروی کرد، و تصمیم گرفت به جای گنجینه های مصر «زحمت و ننگ در راه مسیح» را تحمل کند (عبرانیان ۱۱: ۲۶).

اما به طرز متناقضی، عبرانیان اظهار می کنند که خدا اکنون در خارج از اردوگاه حضور دارد. اقدام به پیروی از عیسی مسیح در خارج از اردوگاه نه تنها به معنای «تحقیر او»، یا تحمل ننگ و شرمندگی مانند اوست، بلکه رفتن «به سوی او» می باشد (عبرانیان ۱۳: ۱۳) درست همانطور که در میان اسرائیلیان «هر که طالب خداوند بود به آن خیمه که بیرون از اردوگاه بود، می رفت» (خروج ۳۳: ۷)، هنگامیکه موسی در بیابان پس از مجادله بر سر گوساله طلایی، خیمه خداوند را از اردوگاه خارج کرد. این روایت نشان می دهد که مردود شمردن عیسی توسط بی ایمانان همچنین به معنای رد و نفی خدا است، همانگونه که اسرائیل با پرستش گوساله طلایی دچار ارتداد شد (خروج ۳۲، ۳۳). بنابراین، راه تحمل رنج و شرمساری نیز راهی است که به سوی خدا می رود.

پولس از خوانندگان دعوت می کند تا از عیسی به عنوان «بنیانگذار و کامل کننده» ایمان خود پیروی کنند (عبرانیان ۱۲: ۲)، و ضمناً آنها را دعوت می کند تا رنجهای کنونی خود را تادیبی گذرا تلقی کنند که «میوه آرامش و پارسایی به بار می آورد» (عبرانیان ۱۲: ۱۱). آنها یک شهر یا اردوگاه

فاسد را در راه جستجوی «شهر آینده» که معمار و سازنده اش خدا است، ترک می کنند (عبرانیان ۱۳: ۱۴؛ عبرانیان ۱۱: ۱۰، ۱۶).

پیروی عیسی «در خارج از اردوگاه» برای شما به چه معناست؟ جنبه های زندگی ایمانی در عیسی که ممکن است باعث «تحقیر» و یا «شرمندگی» شما از سوی اطرافیانتان شود، چه هستند؟

۵ اسفند

جمعه

**تفکری فراتر:** پس از نزول روح القدس زمانی که حواریون برای بشارت نجات دهنده زنده پا پیش نهادند، یکی از خواسته هایشان نجات جان ها بود. آنان در شیرینی مصاحبت با مقدسین شادمان بودند. آنها حساس، با ملاحظه، از خودگذشته و خواهان انجام هر ایثاری برای حقیقت بودند و آنها در مصاحبت روزانه خود با یکدیگر محبتی را که مسیح بر آنان امر کرده بود از خود بروز دادند. آنها با استفاده از گفته ها و اعمال عاری از خودخواهی سعی کردند این محبت را در قلب های دیگران برانگیزند. ...

ولی بتدریج تغییر پیش آمد و ایمانداران شروع به جستجوی معایب در دیگران کردند. تمرکز بر روی اشتباهات، جا را برای دادن انتقادات نامهربان باز کرد و آنان نجات دهنده و محبتش را فراموش کردند، در نتیجه در خصوص تشریفات ظاهری سختگیرتر شده و به تئوری ایمان بیشتر از انجام آن دقیق تر شدند. در شور و اشتیاقشان برای محکوم کردن دیگران، خطاهای خود را نادیده گرفتند و محبت برادرانه ای را که مسیح مقرر کرده بود از دست دادند و غم انگیزتر از همه اینکه از گمراهی شان ناآگاه بودند. نمی دانستند که آن خوشحالی و شادی داشت از زندگی هایشان رخت بر می بست و با انسداد ورود محبت خدا به قلب هایشان به زودی در تاریکی قدم خواهند زد.

یوحنا متوجه شد که محبت برادرانه در کلیسا رو به زوال بود و نیاز دائمی این محبت را به ایمانداران یادآور شد. نامه هایشان به کلیسا سرشار از این اندیشه هاست. او می نویسد: «ای حبیبان، یکدیگر را محبت نمائیم زیرا که محبت از خداست و هر که محبت می نماید از خدا مولود شده است و خدا را می شناسد و کسی که محبت نمی نماید خدا را نمی شناسد زیرا خدا محبت است. و محبت خدا به ما ظاهر شده است به اینکه خدا پسر یگانه خود را به جهان فرستاده است تا به وی زیست نمائیم. و محبت در همین است، نه آنکه ما خدا را محبت نمودیم بلکه اینکه او ما را محبت نمود و پسر خود را فرستاد تا کفار گناهان ما شود. ای حبیبان، اگر خدا با ما چنین محبت نمود، ما نیز می باید یکدیگر را محبت نمائیم.»

سوالاتی برای بحث:

۱. زندگی مسیحی اغلب رابطه شخصی و فردی بین عیسی و ایماندار تلقی می شود. با اینحال، این تنها یک جنبه از زندگی مسیحی است. چرا مهم است که به خاطر بسپاریم که خداوند ما را

به صورت جمعی هدایت می کند؟ وظایف من در قبال گروه چه هستند؟ چه انتظاری از گروه باید داشته باشم؟

۲. بهترین شاخص ها که نشان دهنده اینست که محبت برادرانه در یک جماعت قوت و قدرت است، چه هستند؟ برای تهیه فهرست آن در کلاس روز سبت آماده شوید.

۳. محبت برادرانه واقعی چگونه است؟ خصوصیات، علل و ثمرات آن چه هستند؟ چگونه می توانید آنرا از محبت برادرانه کاذب تشخیص دهید؟